

Sygn. akt IV CNP 82/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi powodów M. M. i D. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 listopada 2010 r., w sprawie z powództwa M. M., D. M.
i P. M.
przeciwko Gminie Miasta R.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2013 r.,

- 1) oddala skargę;**
- 2) zasądza od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Powodowie – M. M. i D. M. wystąpili o ustalenie, że wypowiedzenie im opłaty za użytkowanie wieczyste zabudowanych nieruchomości położonych w R. przy ul. R. 6a, stanowiącej działki nr 777/5 i 777/7, o łącznej powierzchni 01.45.59 ha, dokonane oświadczeniem Burmistrza Miasta R. z 18 grudnia 2007 r. jest nieuzasadnione. Żądanie zgłoszone przez powodów na podstawie art. 79 ust. 3 w zw. z art. 77 ust. 1 i 3 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603; ze zm.; dalej – u.g.n.), zostało oddalone orzeczeniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z 29 stycznia 2008 r. Na skutek sprzeciwu powodów od tego orzeczenia, stosownie do art. 80 ust. 1 u.g.n., sprawa przekazana została do rozpoznania przez sąd powszechny.

Pozwana - Gmina Miasta R. wniosła o ustalenie, że opłata za użytkowanie wieczyste nieruchomości oddanych powodom w użytkowanie wieczyste od 1 stycznia 2008 r. wynosi 10.526,16 zł.

Wyrokiem z 13 maja 2010 r. Sąd Rejonowy w R. określił opłatę za użytkowanie wieczyste zabudowanych nieruchomości położonych w R. przy ul. R. 6a, stanowiących działki nr 777/5 i 777/7, o łącznej powierzchni 01.45.59 ha, dla których Sąd Rejonowy w R. aktualnie prowadzi księgi wieczyste nr [...], w okresie od 1 stycznia 2008 r. na kwotę 10.526,16 zł oraz orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że umową z 9 sierpnia 2000 r. powodowie kupili za cenę 98.000 zł od likwidatora Spółdzielni Transportu Wiejskiego w likwidacji, w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, prawo użytkowania wieczystego zabudowanej nieruchomości stanowiącej działkę nr 777/4, położoną w R. przy ul. R. 6a, o powierzchni 1.72.96 ha, będącej własnością Gminy Miasto R. wraz z prawem własności budynków znajdujących się na niej. Użytkowanie wieczyste nieruchomości ustanowione zostało na okres do 23 czerwca 2099 r. Dla nieruchomości urządzono w Sądzie Rejonowym księgę wieczystą nr [...].

W wyniku podziału dokonanego w 2005 r. z działki nr 777/4 zostały wyodrębnione działki nr 777/5 o powierzchni 00.57.35 ha, nr 777/6 o powierzchni

00.27.37 ha i nr 777/7 o powierzchni 00.88.24 ha. Z działki nr 777/6 utworzono następnie drogę gminną, a w użytkowaniu wieczystym powodów pozostały działki nr 777/5 i nr 777/7 o łącznej powierzchni 01.45.59 ha. Powodowie część tych gruntów o powierzchni 00.84.24 ha zaczęli wykorzystywać na cele produkcji rolnej.

Na podstawie operatu szacunkowego z 14 grudnia 2007 r. rzeczoznawcy majątkowego K. Ć. pozwana Gmina określiła wartość nieruchomości stanowiącej działki nr 777/5 i nr 777/7 na kwotę 350.872 zł i pismem z 18 grudnia 2007 r., doręczonym powodom 19 grudnia 2008 r., poinformowała ich, że zaktualizowana opłata roczna za użytkowanie wieczyste nieruchomości od 1 stycznia 2008 r. będzie wynosić 10.526,16 zł (3% wartości nieruchomości).

Według wypisu z rejestru ewidencji gruntów na dzień 1 stycznia 2008 r., działka nr 777/5 o powierzchni 00.57.35 ha w części 00.48.38 ha stanowiła grunty orne, a w części 00.08.97 ha tereny zabudowy przemysłowej, zaś działka nr 777/7 o powierzchni 00.88.24 ha w części 00.35.86 ha stanowiła grunty orne, a w części 00.52.38 ha - tereny zabudowy przemysłowej. Wartość rynkowa nieruchomości złożonej z tych działek wynosiła wówczas 418.588 zł.

Umową z 20 lutego 2009 r. powodowie przenieśli prawo użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę nr 777/7 o powierzchni 00.88.24 ha wraz z prawem własności budynków na rzecz „M.” spółki z o.o. w R. Dla tej nieruchomości w Sądzie Rejonowym w R. urządzono księgę wieczystą nr [...]. Umową z 30 lipca 2009 r. powodowie darowali prawo użytkowania wieczystego działki nr 777/5 o powierzchni 00.57.35 ha wraz z prawem własności budynku na rzecz syna P. M.

Sąd Rejonowy stwierdził, że ustalone fakty nie były sporne, ale strony przypisywały im różne skutki prawne. Powodowie twierdzili, że zaktualizowana od 1 stycznia 2008 r. opłata roczna za użytkowanie wieczyste działek nr 777/5 i nr 777/7 jest zawyżona, gdyż większa część tych nieruchomości była wykorzystywana na cele rolnicze. Opłatę tę oznaczyli na kwotę 4.850,11 zł, obliczoną jako 1% od wartości działek o powierzchni 0.84.24 ha wykorzystywanych na cele rolnicze (41.450 zł) i jako 3 % od wartości działek o powierzchni 00.61.35 ha wykorzystywanych na cele działalności gospodarczej.

Wartość rynkową nieruchomości oddanej powodom w użytkowanie wieczyste według stanu na 1 stycznia 2008 r. Sąd Rejonowy ustalił na podstawie opinii biegłej L. M. Stwierdził przy tym, że 1 stycznia 2008 r. powodowie wykorzystywali nieruchomość głównie na cele działalności gospodarczej. Nieruchomość była położona granicach administracyjnych Miasta R., nie była działką rolną i w każdej chwili mogła być zabudowana. Z tych przyczyn opłatę obliczył według stawki 3% wartości nieruchomości.

Wyrok Sądu Rejonowego z 13 maja 2010 r. powodowie zaskarżyli apelacją, w której domagali się jego zmiany i ustalenia opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości od 1 stycznia 2008 r. w wysokości 5.264,61 zł. Apelacja ta została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego z 9 listopada 2010 r.

Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia faktyczne dokonane w sprawie przez Sąd Rejonowy. Stwierdził, że z przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami wynika, że zmiana stawki procentowej opłaty za użytkowanie wieczyste i aktualizacja wysokości tej opłaty to dwie różne czynności. Jeżeli istnieją przesłanki zarówno do aktualizacji wysokości opłaty rocznej, jak i zmiany jej stawki, to w pierwszej kolejności należy przeprowadzić postępowanie w przedmiocie zmiany stawki procentowej, a następnie w przedmiocie aktualizacji wysokości opłaty. Powodowie nie wszczęli procedury z art. 81 u.g.n. zmierzającej do aktualizacji stawki procentowej opłaty rocznej, natomiast wnieśli sprzeciw od oświadczenia pozwanego w celu aktualizacji opłaty w związku ze wzrostem wartości rynkowej nieruchomości.

Sąd Okręgowy uznał, że dla wysokości stawki procentowej opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości decydujące znaczenie ma treść umowy o ustanowieniu tego prawa. Z art. 73 ust. 1 u.g.n. wynika, że jeżeli nieruchomość gruntowa została oddana w użytkowanie wieczyste na więcej niż jeden cel, to stawkę procentową opłaty rocznej przyjmuje się dla tego celu, który w umowie o ustanowienie użytkowania wieczystego został określony jako podstawowy. Jeżeli po oddaniu nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste nastąpi trwała zmiana sposobu korzystania z nieruchomości, powodująca zmianę celu, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste, to stawkę procentową

opłaty rocznej zmienia się stosownie do tego celu. Odpowiednie zastosowanie znajduje wówczas tryb postępowania określony w art. 78-81 u.g.n.

Uwzględnienie żądania powodów uzależnione było zatem od wykazania przez nich, nie tylko tego, że doszło do „trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości”, ale także, że doszło do zmiany celu, na który nieruchomość została im oddana w użytkowanie wieczyste. Powodowie okoliczności tych nie wykazali. Powoływali się bowiem jedynie na zmianę sposobu korzystania i to jedynie z części nieruchomości. Zmiana celu, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste powinna nastąpić w porozumieniu z właścicielem nieruchomości. Samowolna zmiana sposobu korzystania z nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste jest sprzeczna z umową i nie uzasadnia zmiany stawki procentowej opłaty za użytkowanie wieczyste. Powodowie nabyli nieruchomość w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą od podmiotu gospodarczego. Celem nabycia tego prawa była i jest działalność gospodarcza powodów, a nie działalność rolnicza.

Wartość nieruchomości pozostających w użytkowaniu wieczystym powodów została, zdaniem Sądu Okręgowego, prawidłowo ustalona przez Sąd Rejonowy na podstawie właściwie ocenionego dowodu z opinii biegłego.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 9 listopada 2010 r. powodowie podali, że orzeczenie to naraziło ich na szkodę w związku z tym, że musieli zapłacić pozwanej wyższą niż należna opłatę za użytkownię wieczyste nieruchomości.

Powodowie zarzucili, że zaskarżony wyrok zapadł z naruszeniem prawa materialnego, to jest art. 154 ust. 2 w zw. z art. 71 ust. 1 u.g.n. oraz art. 73 ust. 1 u.g.n. przez niewłaściwe zastosowanie oraz z naruszeniem prawa procesowego, to jest art. 278 w zw. z art. 241 k.p.c. i wniesli o stwierdzenie jego niezgodności z tymi przepisami.

Pozwana wniosła o oddalenie skargi i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania wywołanych jej wniesieniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z poglądem utrwalonym już w orzecznictwie i aprobowanym przez doktrynę, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, mający na celu uzyskanie odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem działania władzy publicznej, może być uwzględniona tylko wówczas, gdy naruszenie prawa zaskarżonym orzeczeniem ma charakter kwalifikowany, elementarny. Skarga nie może być traktowana jako środek prowadzący do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w odniesieniu do każdego wadliwego wyroku sądu, a niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa (por. wyroki Sądu Najwyższego z 9 marca 2006, II BP 6/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 42 i z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Jest tak dlatego, że przy wydawaniu każdego orzeczenia sądowego dokonywana jest wykładnia stosowanego prawa, z istoty swej otwarta na wielość możliwych interpretacji. Za niezgodne z prawem można uznać tylko orzeczenie oczywiście sprzeczne z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo takie, które zostało wydane w wyniku wykładni oczywiście błędnej lub wadliwego zastosowania prawa widocznych bez głębszej analizy prawniczej. W związku z tym nie można stwierdzić niezgodności z prawem orzeczenia opartego na przepisie prawa, którego treść dopuszcza możliwość różnych interpretacji i gdy za każdą z nich przemawiają uzasadnione argumenty (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, Dz. U. nr 145, poz. 1638 oraz wyroki Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2006 r., II BP 1/05 i z 13 grudnia 2005 r., II BP 3/05, niepubl.).

2. W niniejszej sprawie przedmiotem oceny Sądów było żądanie ukształtowania stawki opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości w wysokości niższej niż oznaczona w oświadczeniu złożonym powodowi przez właściciela nieruchomości – pozwaną Gminę.

Z art. 72 ust. 1 u.g.n. wynika, że opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości ustala się według stawki procentowej od jej ceny określonej zgodnie z art. 67 u.g.n., a zatem odpowiadającej wartości rynkowej nieruchomości. Art. 72 ust. 3 u.g.n. stanowi natomiast, że wysokość stawek procentowych opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego jest uzależniona od określonego w umowie celu,

na jaki nieruchomości gruntowa została oddana i wynosi za nieruchomości gruntowe oddane na cele rolne - 1 % ceny, a za pozostałe nieruchomości gruntowe - 3 % ceny. Sądy obu instancji trafnie przyjęły, że cel, na który nieruchomości została oddana w użytkowanie wieczyste musi być oznaczony na podstawie umowy o ustanowieniu tego prawa i do tego kryterium odwołały się przy ocenie, czy stawka procentowa opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości, z których powodowie korzystali 1 stycznia 2008 r. powinna wynosić 1% czy 3%.

Powodowie argumentowali, że skoro fizycznie wydzieloną przez siebie część nieruchomości zaczęli wykorzystywać rolniczo, to niższa stawka opłaty za użytkowanie wieczyste powinna mieć zastosowanie do tej wydzielonej przez nich części nieruchomości, z której korzystają w ten sposób. Odwoływali się przy tym do art. 73 ust. 2 u.g.n., którego naruszenie zarzucają w skardze. Z przepisu tego wynika, że jeżeli po oddaniu nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste nastąpi trwała zmiana sposobu korzystania z niej, powodująca zmianę celu, na który nieruchomości została oddana, stawkę procentową opłaty rocznej zmienia się stosownie do tego celu. Przy dokonywaniu zmiany stawki procentowej stosuje się tryb postępowania określony w art. 78-81 u.g.n.

Powyższe oznacza, że zmiana stawki procentowej opłaty za użytkowanie wieczyste wymaga wypowiedzenia i zachowania trybu określonego przy przeprowadzaniu aktualizacji opłat rocznych. Powodowie nie wszczęli procedury zmierzającej do zaktualizowania stawki, według której ma być obliczana opłata za użytkowanie wieczyste nieruchomości, a okoliczności mające świadczyć o tym, że przez czynności faktyczne doprowadzili do zmiany celu, na który nieruchomości została im oddana w użytkowanie wieczyste przytoczyli w sprzeciwie od oświadczenia pozwanej z 18 grudnia 2007 r., aktualizującego im wysokość opłaty w związku ze wzrostem wartości nieruchomości.

Sąd Okręgowy rozważył argumenty przytaczane przez powodów dla wykazania, że opłata za użytkowanie wieczyste nieruchomości powinna być liczona od innej stawki niż zastosowana przez pozwaną dla jej obliczenia, ale z odwołaniem się do art. 77 ust. 1 u.g.n. wskazał także, że aktualizacji wysokości opłaty rocznej w związku ze zmianą wartości nieruchomości dokonuje się

z zachowaniem dotychczasowej stawki procentowej. Sąd Okręgowy przyjął, że zmiana stawki procentowej i aktualizacja wysokości opłaty to dwie różne czynności, a jeżeli istnieją przesłanki zarówno do aktualizacji wysokości opłaty rocznej, jak i zmiany stawki, to w pierwszej kolejności powinno być przeprowadzone postępowanie w przedmiocie zmiany stawki procentowej, a następnie w przedmiocie aktualizacji wysokości opłaty. Odwołał się przy tym do poglądu wyrażonego w wyroku Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2007 r., IV CSK 326/07 (Lex nr 48878), w uzasadnieniu którego Sąd stwierdził, że jeżeli postępowanie dotyczy aktualizacji opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste tylko ze względu na zmianę wartości nieruchomości, to na etapie postępowania sądowego niedopuszczalne jest rozszerzenie żądania i objęcie tym postępowaniem także zmiany stawki procentowej.

Skarżący nie podnieśli przeciwko tej argumentacji zarzutów.

3. Z ustaleń Sądów obu instancji nie wynika, żeby po oddaniu nieruchomości, której dotyczy postępowanie w użytkowanie wieczyste poprzednikowi powodów i jej zakupie przez powodów nastąpiła taka zmiana sposobu korzystania z nieruchomości, którą – po pierwsze – można by uznać za prowadzącą do zmiany celu oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste, a – po drugie – za zmianę trwałą.

Wynika z nich bowiem, że nieruchomość ta została oddana w użytkowanie wieczyste podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, a mianowicie Spółdzielni Transportu Wiejskiego, na cele związane z jej prowadzeniem. Powodowie kupili nieruchomość od likwidatora Spółdzielni i wykorzystywali ją na cele związane z działalnością gospodarczą, którą sami prowadzili, a następnie jedną z działek wnieśli do spółki w celu pokrycia wkładów w „M.” Sp. z o.o., a drugą darowali synowi. Nieruchomość, z której aktualnie wyodrębniono dwie działki, została zatem oddana w użytkowanie wieczyste na cel związany z działalnością gospodarczą, niezależnie od tego, czy w jakiejś części w 2008 r. była wykorzystywana na cele produkcji rolnej,

Pogląd Sądu Okręgowego, że identyfikacja celu oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste na potrzeby oznaczenia właściwej stawki opłaty za

użytkowanie wieczyste nie może pomijać stanowiska właściciela nieruchomości, został przez ten Sąd szczegółowo umotywowany. To samo odnosi się do poglądu co do okoliczności mogących wskazywać na trwałość zmiany sposobu korzystania z nieruchomości. Także przeciwko tej argumentacji skarżący nie podnieśli zarzutów.

4. Wartość nieruchomości decydująca o wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste została przez Sądy obu instancji ustalona na podstawie dowodu z opinii biegłego – rzeczoznawcy majątkowego. Z art. 154 ust. 1 u.g.n. wynika, że rzeczoznawca majątkowy przystępując do szacowania wartości nieruchomości dokonuje wyboru właściwego podejścia oraz metody i techniki szacowania nieruchomości; uwzględnia przy tym w szczególności cel wyceny, rodzaj i położenie nieruchomości, przeznaczenie w planie miejscowym, stan nieruchomości oraz dostępne dane o cenach, dochodach i cechach nieruchomości podobnych.

Art. 154 ust. 2 i 3 u.g.n., których naruszenie zarzucają skarżący, wskazują, w jaki sposób należy ustalić przeznaczenie nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste. Wynika z niego, że w braku planu miejscowego podstawą określenia przeznaczenia nieruchomości mogą być: studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania przestrzennego terenu. W przypadku braku takiego studium lub decyzji, przeznaczenie to ustala się na podstawie faktycznego sposobu użytkowania nieruchomości.

Z motywów zaskarżonego wyroku wynika, że do tych kryteriów odwołała się biegła, która na zlecenie Sądu oszacowała wartość nieruchomości pozostającej w użytkowaniu wieczystym powodów. Wyniki tego dowodu podlegały ocenie Sądu Okręgowego, a kryteria tej oceny nie mogą być podważane w skardze. Podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia mogą być zarzuty dotyczące naruszenia przepisów normujących postępowanie dowodowe, których stosowanie wywiera wpływ na ustalenie faktów, z wyjątkiem jednak tych przepisów, które odnoszą się do oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2012 r., V CNP 14/11, OSNC-ZD 2013, nr 2, poz. 35). Zgodnie

bowiem z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Ustaleniami tymi Sąd Najwyższy jest zatem zawiązany przy rozpoznawaniu skargi.

Powodowie zarzucają Sądowi Okręgowemu, że naruszył art. 278 w zw. z art. 241 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego, w sytuacji gdy kwestionowali wyniki dowodu z opinii biegłego przeprowadzonego przed Sądem Rejonowym.

Art. 278 § 1 k.p.c. (na tę jednostkę redakcyjną przepisu powodowie wskazali w uzasadnieniu skargi) określa sytuacje, w których sąd korzysta ze środka dowodowego, jakim jest opinia biegłego, a z art. 241 k.p.c. wynika, że sąd może zarządzić powtórzenie lub uzupełnienie postępowania dowodowego. Postępowanie dowodowe, co do zasady, prowadzi właściwy w sprawie sąd pierwszej instancji i do postępowania przed tym sądem odnosi się art. 241 k.p.c. Przedmiotem zaskarżenia skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wyrok sądu drugiej instancji. W postępowaniu przed tym Sądem art. 241 k.p.c. mógł mieć zastosowanie odpowiednie w związku z art. 391 § 1 k.p.c., co powinien uwzględnić prawidłowo sformułowany zarzut skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000 r., I CKN 950/00, Lex nr 1170108).

Sąd drugiej instancji, jako sąd merytoryczny w sprawie raz jeszcze ocenia dowody przeprowadzone przez sąd pierwszej instancji, po to, by zweryfikować dokonane na ich podstawie ustalenia. Jeśli sąd ten znajdzie podstawy do zakwestionowania oceny dowodów przyjętej przez sąd pierwszej instancji, to dokonuje własnej oceny dowodów i przy uwzględnieniu jej wyników ustala fakty istotne dla rozstrzygnięcia. Sąd ten może uzupełnić postępowanie dowodowe, stosownie do stwierdzonych potrzeb. W uzasadnieniu wyroku z 6 kwietnia 2007 r., II PK 265/06 (Lex nr 737264), Sąd Najwyższy wyjaśnił już, że z art. 241 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. nie wynika obowiązek sądu drugiej instancji poszukiwania dowodów ani też ich przeprowadzania z urzędu. Sąd drugiej instancji kieruje się przy rozpoznawaniu sprawy regułami określonymi w art. 381 i art. 382 k.p.c., a zatem orzeka na podstawie materiału dotychczas zebranego, który może jedynie

uzupełnić. Nie oznacza to jednak obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego w każdym przypadku. Uzupełnienie takie jest możliwe i dopuszczalne tylko wówczas, gdy okoliczności sprawy wskazują na taką potrzebę i to pod warunkiem, że nie zachodzą przeszkody, o których mowa w art. 381 k.p.c. Zakwestionowanie przez stronę w apelacji wyników dowodu z opinii biegłego nie oznacza zatem, że sąd drugiej instancji ma obowiązek dopuścić w postępowaniu apelacyjnym dowód z opinii innego biegłego.

Rozpoznanie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 278 w zw. z art. 241 k.p.c. nie może polegać na badaniu – zgodnie z sugestiami powodów – przebiegu postępowania dowodowego w innej sprawie, choćby o zbliżonym przedmiocie i porównywaniu go z przebiegiem postępowania w sprawie, w której wniesiono skargę. Sąd Najwyższy w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia nie może prowadzić dowodów zmierzających do ustalenia, jaki był tok i wyniki czynności procesowych podjętych w innej sprawie.

Reasumując trzeba stwierdzić, że niezgodność orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. może wynikać tylko ze skrajnych, oczywistych błędów sądu polegających na rażącym naruszeniu zasad wykładni lub stosowania prawa. Takich błędów Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie z pewnością nie popełnił.

Wobec powyższego orzeczono, jak w sentencji (art. 424¹¹ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, w uwzględnieniu wniosku zawartego w odpowiedzi na skargę, na podstawie art. art. 98 § 1 k.p.c. art. 108 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c. oraz § 13 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).